

Céline és Katalin Ehrig

Ha piros a kerékpár,
valakiért
hamarosan...?

Krimi

A cím

„Ha piros a kerékpár,
valakiért hamarosan...?”

sok kérdést vet fel.

Hogyan fejeződik be a mondat? – ezt fogja kérdezni mindenki.
Számos lehetőség van.

...valakiért hamarosan betör a tatár.
...valakiért hamarosan küldet a bankár.
...valakiért hamarosan eljön a halál.
...valakiért hamarosan zörög a batár.
...valakiért hamarosan ordít a sakál.
...valakiért hamarosan bőg a számár.

Ikszeld be, amire gondolsz és olvasd el a könyvet!!!!!!!!!!!!!!

Benne megtalálod a megoldást.

Szombat reggel van. A kicsiny falucska sűrű ködtakaró alatt bújik meg. Alig látszanak a lekaszált mezők, a magas gabonaföldek és az apró erdők. A szőlőskertek még teljes pompájukban állnak, de nemsokára azokat is leszüretelik. Nem messze innen Natalie nagymamájának is két hektár szőlőskertje van. Az itteni éghajlat valójában nem is igazán bornak való klíma, a mezőgazdasági területek egyharmadára mégis szőlőskerteket telepítettek.

Mivel ma rosszak a látási viszonyok, a házakat és a kis utcákon járó autókat is nehéz felismerni. Ha az ember úton van, nagyon vigyáznia kell, hogy ne történjen semmi baj, vagy, hogy neki ne menjen semminek. Csak az autók fényszórójának fényében látható, ha egy jármű közeledik.

A levegő hűvös, nemsokára biztosan mínusz fok lesz éjszakánként, gondolta Natalie, és rápillantott az ablaknál lévő külső időjárásjelzőre. A hőmérő 7° C-ot mutat. A levegő azonban hűvösebbnek tűnik, pedig még csak szeptember van.

Szerencsére napközben még nagyon enyhe az idő, és ezért a 15. születésnapját a múlt héten a szüleivel még a kertben grillpartival ünnepelhette meg.

Natalie a Szűz csillagjegyében született és még ő maga is az. Édesanyjával, Katrinnal és édesapjával él egy kis gazdaságban. Ez egy nagy telek, aminek a közepén a házak egy négyszögletes udvart alkotnak. Az egyik oldalon egy nádtetős ház van, amit még agyagból építettek.

Itt laknak a szülei.

A második ház eredetileg egy régi istálló volt, amit nagy lakókonyhává építettek át. A konyhában szép régi fabútorok vannak, melyeket meghagytak faszínűnek vagy matt fehérre festettek. Egyébként azonban a konyha nem régi. Modern indukciós tűzhely és egy hatalmas pompás hűtő van benne, amihez még egy hidegvíz-adagoló is tartozik. Ez különösen nyáron kellemes, ha az ember azonnal jéghideg vizet szeretne inni.

Amúgy pedig a konyhában megvan minden, ami más konyhákban is megtalálható – egy sütő, egy mikrohullámú sütő, egy mosogatógép, valamint egy mosógép és egy szárítógép.

A harmadik ház valójában egy régi pajta, ez kicsit arrább áll. Natalie szülei a pajtát egy fallal elválasztották és két külön helyiséget hoztak létre benne. Bal oldalt egy gyönyörű szép szoba van sok faborítással, egy nagy üvegajtóval, egy kis fürdőszobával, egy fenti galériával, amiben egy hatalmas rózsaszínű plüss ágy áll.

Ez Natalie birodalma.

Eleinte ijesztőnek érezte, hogy egyedül lakik a kicsi házban. Elviekben éjszaka bárki bejöhet a telekre, és ő egészen egyedül van itt. Ezért aztán a szülei a kapcsoló mellé egy vészjelző gombot szereltek. Bármilyen van, csak meg kell nyomnia és a nádfedeles házban a szüleinél megszólal egy éles idegölő hang. Akkor tudják, hogy baj van, és gyorsan segítségére siethetnek. Eddig szerencsére még nem kellett megnyomnia a gombot.

A régi pajta jobb oldalán egy nagy kiterjedésű karámot építettek és a pajtát egy tetőrészel egészítették ki, ami alá széna került. Több istálló is van ott az állatoknak.

Natalie szobája és a lakókonyha között, kicsit oldalt egy nagy fehér agyagtűzhely van. Úgy mond az zárja le a belső udvart.

Nyáron, amikor lekvárt főznek, a frissen szedett gyümölcsöt itt kint forralják egy főzőlapon, a tűzhelyen, melyet fával fűtenek. A tűzhelyhez még egy szép régi kemence is tartozik, amiben finom kenyeret és friss pizzát lehet sütni.

A negyedik ház egy hosszúkás, szintén agyagból készült épület. Már 150 éves és ez volt az első ház a faluban. Régen itt volt a postaállomás a lovas pihenőhellyel, a rendőrőrszoba és a börtön.

A ház nyugati oldalán egy nagy csikorgó fémajtó van. Ha az ember lemegy a régi kőlépcsőn, egy pincébe jut, ami pontosan az épület alatt található. A pince falait akkoriban nehéz kődarabokból építették, az alja homok. A falakon még ott lógnak a kovácsoltvas karikák, ahova régen a rabokat láncolták. Később a pincét gyümölcs és zöldség tárolására használták. Ezért is van olyan sok homok a földön. Most italokat, bort és sört raktároznak benne. Natalie nem szívesen megy le ebbe a pincébe, mivel ott sok a patkány és a kígyó, és denevért is látott már ott. Azonkívül mindig az az érzése, hogy a rabok lelke még a falak között lebeg.

Ezen a hatalmas birtokon él most a család két kutyával, Olgával és Blacky-vel, egy kicsi vörös kandúrral, Carlos-szal, három lóval, két libával, 36 tyúkkal, négy disznóval és nyolc süldővel, melyek mindig nagyon hangosan sivalkodnak és rőfögnek. Kakasuk nincs, mivel inkább tojást szeretnének, mint kis csibéket. Néha azonban olyan sok a tojás, hogy egy részét eladják a piacon.

Ébresztőórára itt nincs szüksége Natalie-nak. Minden reggel, amikor a Nap felbukkan a látóhatáron, a libák belekezdenek a koncertbe. Versenyben gágognak, egyik hangosabban, mint a másik. Ez aztán olyan hangos, hogy a faluban mindenki felébred rá és kezdődhet a nap.

A két liba egy pár, tehát az egyik lány a másik fiú. A libákról azt mondják, hogy hűek a partnerükhöz. Tehát – egy életen át együtt maradnak. Ha egyikük meghal, akkor a másik nagyon szomorú és nem is fogad el másikat párjának. A lánylibát tavaly egy éjszaka megette egy róka. A szülők aztán azonnal vettek a gúnárnak egy társat, remélve, hogy majd csak elfogadja. Gyásza tényleg nem tartott sokáig. Másnap már peckesen lépkedett az új pár a kerten át, bemutatva egymás iránti vonzalmukat. Ez aztán gyorsan ment.

– Hát, ő is csak férfi – mondaná Natalie anyja.

A falu sok egyforma házból és egy nagy templomból áll, ahol minden vasárnap 11 órakor istentisztelet van. Ott aztán összegyűlik az egész falu.

A templom mellett balra egy kis túlevelű erdő van, ami nyáron szép hűs árnyékot vet a templomtérre. Van még egy postahivatal, egy nagy iskola, ahova nyolcadik osztályig járnak a tanulók, egy állateledel-kereskedés és három bolt.

Natalie minden reggel kerékpárral jár bevásárolni. Kb. 15 percre van szüksége, mire elér az élelmiszerboltig.

A bolt egy komor házaspár tulajdona, akik meglehetősen barátságtalanok és mindig haragosan néznek. Van egy fiuk, akit Natalie nagyon ellenszenvesnek talál. Valahányszor Natalie a boltba megy, ad neki egy színes nyalókát. Azt akarja, hogy megköszönje és kezet nyújtson. Natalie azonban ezt soha nem teszi. A fiú keze undorító és ragacsos. Ki tudja, hogy mit fogdosott össze. Így aztán Natalie gyorsan megveszi a friss kenyeret, egy vajat, egy újságot és kimegy a boltból.

Mielőtt a boltból kimegy, a pillantása az újságra esik. Látja, hogy az újság címlapján egy hullát ábrázoló nagy fotó éktelenkedik. Egy szép kékszemű, csinos srác mered rá élettelenül a címlapról. Ljedten néz oda és meglátja az útszéli árokban oldalt fekvő fiút egy eldőlt bicikli mellett.

Alatta rövid szöveg.

Gyorsan elolvassa: „A 15 éves S. Berndet, a Kiskőrösi Gimnázium tanulóját tegnap este holtan találták. A fiút, aki gyilkosság áldozata lett, egy idős nő találta meg kerékpárja mellett a Kossuth Lajos utca menti árokban. A cselekmény lefolyása még nem tisztázott.”

Natalie-t nagyon megrázza, amikor ezt elolvassa. Gondolkozik, hogy ismeri-e a fiút. Kevés embernek van ilyen szép világos, kék szeme, mint a halott fiúnak az újságban a képen... Mégis úgy gondolja, hogy a legtöbb fiú itt mind egyforma. Natalie lassan hazafelé tolja a biciklijét és tovább olvassa az újságcikket.

Vajon ki az aki, ilyet tesz? Valójában mindenkiről feltételezhető, valamennyien olyan ijesztően néznek ki.

Egy „Helló, Natalie” riasztja fel a gondolataiból. A kerítés mellett egy púpos öregember áll. Mindig ott áll és egész nap az utcát figyeli. Roskadozó viskóban lakik és van egy undorító, durva barna szőrű, állandóan ugató kutyája. Alexnek hívják.

Alex azonban nem hallgat az öregre, azt csinál, amit akar. Alex szereti Natalie-t és érzi, hogy őt is kedveli Natalie. Biztos nem könnyű neki az öregnél. Kint él a kertben, ma is kint van ezen a hideg, esős napon.

Natalie udvariasan köszön a púposnak és megsimogatja Alex fejét. Alex a kezéhez nyomja nagy kerek fejét és a friss kenyeret szaglássza. Natalie letör a kenyérből egy darabot és Alex orra elé tartja. Mohón kap utána.

Még jó, hogy vastag kerékpárkesztyű van a kezén, különben most egy ujjával kevesebb lenne. Gyorsan felül a kerékpárjára és továbbbiciklizik.

Útközben merül fel benne a gondolat, hogy vajon az öreg honnan ismeri a nevét.

Mire hazaér, Natalie anyja már a konyhában ül a terített asztalnál. Apja már korán úton van. Újságíró és ezért minden reggel, néha hétvégén is, hétkor indul.

Ma megint csak az van, amit tegnap is volt, gondolja Natalie, ahogy az asztalra pillant. Egy „jó reggelt”-tel leteszi a kenyeret és a vaját a konyhaszekrényre és megmutatja anyjának a képet a vezércikkkel: „Halva találták Bernd S.-t”.

Amikor az anyja elolvassa a feliratot, megijed és hangosan felkiált: „Ó, Istenem.” Sietve a folyosón lévő szürke telefonhoz megy, beüt egy hosszú számot és vár, míg felveszi valaki.

Natalie egy síró női hangot hall a vezeték másik végén. Felismeri a mély hangról, hogy Maria Schuster, az angol tanárnő az. Gondolkozik, vajon mit akart tőle az anyja olyan sürgősen?

Amikor a folyosóról hallja, amint az anyja azt mondja, hogy nagyon sajnálja, eszébe jut, hogy ki az a kékszemű fiú.

Az újságban lefényképezett halott Maria Schuster fia. Hát persze – Bernd Schuster az iskolából.

Az anyja jó barátnője a tanárnőnek, ami Natalie számára nehezen érthető. Szerinte a tanárnő rémisztő.

Az angol órán nagyon szigorú, és ha valaki véletlenül éppen nem figyel oda, akkor mindig olyan ingerülten reagál.

Néha, ha Natalie gondolatai az órán elkalandoznak és elkezd álmodozni, Schuster tanárnő durván meg szokta húzni a haját.

Azon kívül elég különösen néz ki. Egyáltalán nem nőies. Mindig csak egy kopott farmerben jár. Még soha nem látni rajta szoknyát vagy ruhát. Nem csoda, hogy nincs férje. Natalie csak azon csodálkozik, hogy honnan vette Berndet?

Bernd igazából épp az ellentéte. Mindig olyan vidám volt a szép kék szemével... Az anyja meg mindig olyan sötéten és megkeseredetten néz.

Natalie nem emlékszik rá, hogy valaha is látta volna Bernd apját, de ő se mesélt róla sohasem. De ez most már mindegy.

– Hogy miért nem jutott már előbb is az eszébe, hogy a képen lévő hulla Schuster tanárnő fia? -gondolkozik el Natalie.

A Schuster tanárnővel való beszélgetés után Natalie anyja, Katrin visszaül a kerek asztalhoz, és szomorúan egy csésze forró mentateát önt magának.

Voltaképpen Natalie a postára is el akart menni.

Mivel a postás a rosszul járható, döccenős, homokos utak miatt kerékpárjával nem tud időben eljutni a kicsit távolabbi házakhoz a faluban, és a posta gyakran csak késő délelőtt vagy néha egyáltalán nem érkezik meg, ezért nyitott a család a faluban egy postafiókot.

Natalie izgul, hogy megjön-e ma a megrendelt könyv. Különösen olyan krimiket olvas szívesen, amelyekben fiatalok a szereplők – azt olyan jól át lehet érezni.

A posta felé tartó úton már elég sokszor elgondolkozott azon, hogy valójában miért költöztek ide.

Itt minden olyan szürke. Az emberek a hosszú tél alatt fával és szénrel fűtenek. A fűtés bűze ránehezedik a falu levegőjére. A villamosvezetékek hatalmas szörnyetegeknek tűnnek.

Vajon mi tetszik itt az anyjának?

Ahogy Natalie tudja, akkoriban feltétlenül ide akart költözni és most meg nem jön ki az itteni emberekkel. Nem tud beilleszkedni, mindig mindent másképpen csinál. Azt szokta mondani: „A kereket nem lehet újonnan feltalálni, de javítani lehet rajta.” E szerint a mottó szerint él ő is és a családja is.

A postán megint az hájas, bogaras öreg nő ül a tolóablak mögött, tetőtől talpig végigméri Natalie-t. Valószínűleg nem tetszik neki Natalie színes virágos nadrágja.

Na, mindegy, lássuk, hogy érkezett-e posta.

Sajnos nem, csak egy levél feladó nélkül.

Natalie nem biztos benne, hogy tényleg neki szól-e a levél, mert a borítékon csak ez áll: „N. részére”.

Biztos csak reklám vagy meghívó a falusi ünnepségre. Megint csak kályhába való papír.

Natalie elteszi a postát a biciklitáskába és gyorsan hazaindul, mert lassan elkezd esni az eső.

Otthon felbontja levelet és megijed. Különböző újságból kivágott betűkből összeragasztva áll a fekete lapon: „Egyikötök lesz a következő”. Natalie először is leül az ágyára és minden oldalról megvizsgálja a levelet.

Biztos csak tréfál valaki. Komolyan vegyem? Megmutassam anyámnak? Egyáltalán, nekem szól ez a levél? Sokan vannak a faluban, akiknek N-nel kezdődik a neve és postafiókjuk van a postán. Lehet, hogy a levélnek más postafiókba kellett volna kerülnie, talán Neumann-hoz vagy Nagelhez. A postásnő gyakran összekeveri a leveleket. Egyszer már volt a postafiókjában egy nagy boríték. Amikor türelmetlenül azonnal felbontotta, több szex-újság esett ki belőle. És mindez a posta közepén. A tolóablak előtt álló sorban állt az egyik szomszéd és sóváran méregette. A végén kiderült, hogy az újságok Neumann úrnak voltak címezve. Nem csoda, hogy saját postafiókja van. Ezek után azonban az egész falu azt gondolta, hogy én „ilyenfajta” újságokat olvasok, és mindenki erről beszélt a faluban...

Bernd Schuster halála miatt sokat töprengett Natalie. Mi van, ha a gyilkos a mi falunkból való? Nem, miért is jönne pont a mi falunkból? Olyan sok más falu van, miért éppen a legkisebb és legijesztőbb faluból? Egyrészt ezen a vidéken az emberek nagyon is lusták arra, hogy ilyet tegyenek, másrészt pedig itt bárkit képesnek tartana az ember a gyilkosságra. Valamennyien dagadtak, hátborzongatóak és ijesztőek.

Natali úgy dönt, hogy egyelőre még nem mutatja meg az anyjának a levelet. Minek is – Katrin úgyis megint csak azt mondja, hogy valaki egy buta tréfát engedett meg magának – ahogy már olyan sokszor. A legtöbb komoly helyzetre tréfával reagál.

Natalie még kétszer elolvassa a levelet és megfordítja. A hátoldala is csak fekete.

– Ki írhatta? Talán János, az undorító fiú az élelmiszerboltból? Akkor összefüggene ez a dolog Bernd Schuster ügyével – bukkan fel az ijesztő gondolat Natalie fejében. János és Bernd egy osztályba járnak, és nem nagyon bírják egymást. Az iskolában Jánost sokszor sértegetik és szórakozásból bosszantják. Talán vita volt közöttük és János már megint durván kiakadt. Nagyon gyakran megesik vele. És aztán János talán elveszítette az eszét és

mindenkinek, akit ismert, küldött egy ilyen fenyegető levelet. Egyértelműen túl sok az olyan kérdés, amire Natalie nem tudja a választ.

Azon kívül még semmi sem biztos, talán Bernd Schuster boncolása során megállapítják, hogy tévedés történt és csak egy rettenetes baleset volt. Mi van, ha nem?

Natalie-t az anyja kiáltása szakítja ki a gondolataiból. A fekete levelet gyorsan nagy íróasztala barna fiókjába rejti és szalad a konyhába.

Anyja ott áll köténnyel a derekán és rámosolyog Natalie-ra.

- Meglepetés... Ma a kedvenc lepényedet sütöttem.

Natalie nagyon örül a kis harapnivalónak. A krumpilis kukkinis lepény egyszerűen a legfinomabb a világon. A legjobb, ha egészen friss zöldségből készül, reszelt sajttal és egy kis tejjel.

Natalie és az anyja külön három nagy zöldséges ágyást csináltak, mert szeretnek mindent, ami a saját kertjükben megterem – egyszerűen azért, mert sokkal frissebb, mint a szupermarketben.

A ház mögötti első ágyást különböző cukkini-fajtákkal ültették be, a mellette lévő ágyásban korai és tárolható burgonya nő és a ház előtt lévő ágyásban pompázik a finom paradicsom, az édes és az erős paprika mindenféle színben. Ebben az évben először próbálták ki a fekete paradicsomot. Szépen nőtt és egészen édes íze van. A paradicsom- és paprikaágyás között egy kis út vezet a gyümölcsöskertbe. Itt egy kis őszibarack-, sárgabarack-, szilva-, cseresznye- és almaültetvény van. A szélén két hatalmas diófa áll, melyek a forró nyár idején némi árnyékot vetnek a gyümölcsöskertre. Amúgy itt minden kiszáradna. A bal oldali diófa mellett egy régi gémeskút áll. Fából készült nagy emelője van, a végén nehéz veder lóg. Ha éppen van víz a kútban, azzal lehet felhúzni a vederben. Messziről a kút furcsán néz ki. De ha az ember közelebb jön, látszik, hogy az igazi kút csak egy betonból készült körgyűrűből áll.

Amikor ideköltöztek Natalie apja eltervezte, hogy majd nagy kövekkel körbedíszíti a betonperemet. Tényleg jó ötletei voltak. Azóta minden nyáron megemlíti a tervét..., de mégsem történik semmi. Mivel azonban nem az az „istenáldotta” barkácsoló, így a kútkávaja már örökké ilyen marad.

Natalie és anyja leülnek a szép terrakotta színű lapokkal kirakott teraszra és élvezik az éppen kibukkanó nap fényében a krumpilis kukkinis lepényt.

Natalie hátradől a kényelmes fonott székben és belepislog a napba. A madarak csicseregnek, és fák levelei meg-megrezegnek a szélben.

Miután ettek, Natalie leszedi az asztalt és készül, hogy elinduljon egyetlen barátnőjéhez, Marlene-hez. El akarja mesélni neki a fekete levél esetét.

Katrin azonban azt kiáltja Natalie-nak:

– Gyere csak ide, először az ágyásokat kell kigyomlálnunk. Azonkívül pedig a paradicsompalánták felső részét kell levágnunk, hogy az utolsó termés is meg tudjon érni.

– O, ne – jajgat Natalie. – Gyűlölöm az ágyásban tépkedni a gyomot, attól mindig letörik a körmöm és homok ragad alá. És piszkos is lesz tőle.

Azonban nincs mit tenni, Natalie engedelmeskedik anyja kívánságának. Marlene látogatását későbbre tolja és a nap többi részét a kertben tölti.

A vasárnap szinte egy örökkévalóságnak tűnik. Natalie mindig Berndre gondol és a fekete levélre. A cselekmény lefolyásáról nem derül ki új részlet és gyanúsított sincs.

Natalie leül a computer elé és új információkat keres a neten, de nem talál semmi aktuálisat.

Natalie a kerékpárjára ül és végigkarikázik a falun. Sehol senki. Nagyon csendes minden. A távolban traktorokat hallani. Különböző irányból kutyaugatást hoz a szél. Útközben találkozik Eva-val, aki szintén a 9. osztályba jár. Natalie távoktatásban vesz részt és ezért otthonról élvezheti a tanítást.

Amikor Natalie első osztályos lett, a szülei sokat voltak külföldön. Moszkvától Spanyolországig végigjárták a világot. Ezért nem tudott rendes iskolába járni és a szülei úgy döntöttek, hogy egy távoktatású iskolába íratják be. Ez nagyon praktikus, mert a világ minden táján elvégezhető. Minden tantárgyhoz külön munkafüzet van. Ezt a munkafüzetet kell kitölteni és a végén van egy részletes teszt. Ha az ember kitölti a tesztet, utána e-mailen vagy a postával elküldi a távoktatású iskolába, ami Natalie esetében Hamburgban van, hogy javítsák ki. Ennek az iskolának az az előnye, hogy nem kell eljárni az iskolába, és hogy akkor tanul az ember, ha szeretne. Amikor aztán Natalie a szüleivel ebbe a kicsi távoli faluba költözött, már annyira megszokta az önálló tanulást, hogy egészen a ballagásig a távoktatású iskolába akart járni. Egyedül csak az angol megy nehezen. Ezért aztán Natalie hetente háromszor délután egy igazi iskolába jár, mert idegen nyelvet nem lehet egyedül tanulni.

Talán Eva is kapott egy ilyen levelet. Megkérdezze? Vagy inkább ne. Hátha magától elmeséli.

Natalie, megkérdezi, hogy mi újság. Azonban nem kap érdekes választ. Eva csak a beteg nagynénjéről beszélt, aki már öreg és most egy öregotthonba fog kerülni, és a bátyjáról, akinek már megint új barátnője van. Eva Romániából jött, Transzszilvániából. Biztos igazi vérszívó, milyen hátborzongató.

Ezek után a nem igazán érdekes hírek után Natalie lassan Ben háza felé karikázik. Ben Müller egy iskolába jár vele és Natalie rajong érte. Egy kicsit szerelmes bele, ő még eddig nem vette észre, habár Natalie nagyon igyekszik, hogy kapcsolatba kerüljön vele. Külön menő ruhát vesz fel és hosszú sötét haját mindig csinos frizurába fésüli. Délután, ha az iskolában szünet van, direkt közel áll meg mellette és kacéran rámosolyog, ha a háza előtt elbiciklizik, direkt lassan megy, hátha éppen a kerítésnél áll és szóba áll vele.

Azonban sajnos... Natalie csak levegő a számára. Gyönyörű szép kék szeme van, amely azonban Natalie-t észre sem veszi. Egyedül lakik itt az apjával. Az anyja már régen elköltözött innen. Apja, Klaus Müller, aki egyben az iskola igazgatója is, nagy nőcsábász. Mindig másik nővel kezd ki. Nem akar hú maradni és nincs is szándékában őszinte viszonyba kerülni egy nővel sem. A kalandot keresi. Ben anyja ezt már nem bírta tovább. Az egész falu erről beszélt, Müllert azonban ez nem zavarta. Az igazgatói állás így Müller úr számára tökéletes. Mindig vannak körülötte csinos lányok. Nyáron, mikor forróság van, a lányok rövid szoknyát hordanak és a ruha rátapad fiatal testükre. Ez biztos tisztára felizgatja.

Vajon hogy jön ki Bennel?

Van Bennek egyáltalán barátnője?

Natalie még soha sem látta egy lánnyal sem. Legalább ebben nem hasonlít az apjára. Csak a szép kék szemét örökölte.

Natalie lassan elkarikázik Ben háza mellett, ő azonban nincs ott. Lassan sötétedik, és mivel Natalie biciklijén nincs lámpa, ezért az erdőn keresztül vezető rövidebb utat választja. Az erdei út egy kicsit buckás, de egyértelműen rövidebb. Hitelen nagy csattanás hallatszik, és a kerékpárlánc lepattan a helyéről. Natalie mérges, most tolhatja a biciklijét – ezen a buckás úton.

Minden csikorog és zörög. Már majdnem sötét van. Natalie úgy érzi, mintha éppen lépéseket hallott volna maga mögött. Megáll és belefülemel az erdő csendjébe. Csend van. Újra elindul és megint lépéseket hall maga mögött. Újra megáll és megint nem hall semmit.

– Bárcsak elhoztam volna magammal Olgát – fut át a fején a gondolat. Olga egy nagyon éber kaukázusi juhászcutya. Natalie sokféle parancsra megtanította. Most jó hasznát venné, és ha valaki követné, Olga halkán morogna, veszély esetén hangosan ugatna, vagy talán támadna is. Olga azonban sajnos nincs itt, hanem biztosan a bejárati ajtó előtt kényelmesen fekszik a teraszon.

Natalie egyre jobban megijed, lassan pánikba kerül. Meg van győződve róla, hogy van valaki mögötte.

Megfordul és egy sötét alakot lát előbukkanni, halk hörgést hall.

– Mit csináljak? Hol is van a mobilom? A fenébe, a konyhában hagytam – szitkozódik halkán. Fontolóra veszi, hogy egyszerűen itt hagyja a kerékpárját az útszélen és elkezd szaladni.

Vajon ér valamit?

Így aztán kapkodva a magasleshez löki a biciklijét és fut, mint az örült. Kifulladásig érkezik haza. Hideg verejték borítja. Amikor aztán lassan megnyugszik, akkor merül fel benne a gyanú, hogy talán csak képzelte az egészet. Natalie fáradt, egy kicsit még hallgatja Billy Talent zenéjét és ágyba bújik.

Másnap besüt a nap az ablakán. Natalie kiugrik az ágyból és örül a jó időnek. Gyorsan felöltözik és elindul a postára. A visszaúton aztán el akarja hozni a kerékpárját, amit tegnap otthagyt a magasles mellett.

Örül, mert végre megjött a könyv is. Azon azonban csodálkozik, hogy újra egy levél várja a postafiókban. Elrejtí a levelet a kabátja alá, és kimegy a postahelyiségből, hogy ne figyelhesse meg senki. Kint a posta előtt mohón feltépi a borítékot. Megint csak egy fekete papír van benne.

Ami rajta áll, még jobban pánikba ejti.

„Ha vissza akarod kapni a kerékpárod, gyere éjfélkor a magasleshez.”

Ó, Istenem, akkor hát tegnap este tényleg követte valaki...?

Teljesen feldűlva felhívja Marlene barátnőjét és megkérdezi, hogy találkozhatnak-e azonnal nála otthon. Natalie már régóta ismeri Marlene-t. Az anyjának van egy boltja, ahol új kerékpárokat és mindenféle alkatrészeket árul, és javítást is vállal. Ott ismerte meg Natalie Marlene-t.

Marlene azonnal feltűnt neki. Egészen másképpen néz ki, mint vörös hajú anyja. Marlene-nek csillogó, hosszú szőke haja van, meglehetősen okos és nagyon karcsú. Azt mondja mindig, hogy az az álma, hogy egyszer modell legyen.

Marlene anyja nagyon szorgalmas asszony. Gyakran késő estig javítja a kerékpárokat és néha az egész éjszakát a boltban tölti. Ebből a célból egy szép heverőt tettek a kis irodába. Bár Marlene nem érti, hogyan töltheti az anyja az egész éjszakát kerékpárjavítással, mégis élvezzi a szabadságot, hogy késő éjjelig zavartalanul tévét nézhet, vagy órák hosszat lubickolhat a fürdőkádban.

Azonnal egyetért a találkozóval és már a telefonban tudni akarja, hogy mi történt, mert észreveszi, milyen kimerülten és ijedten cseng Natalie hangja.

A Marlene-hez vezető úton Natalie még egyszer átgondol mindent. Elmesélje Marlene-nek?

Hát persze, ő előtte nem hallgathatja el. Marlene-ben megbízhat. Azonkívül szüksége van valakire, aki segít neki. Az anyját nem meri megkérdezni.

Amikor megérkezik Marlene-hez, csodálkozva szegezi neki a kérdést:

– Hol van a biciklid?

– Emiatt vagyok itt - válaszol Natalie fáradtan.

– Gyere be, nagyon sápadt vagy – invitálja be Marlene a házba.

Marlene szobája nem változott azóta, hogy itt volt, a fehér és rózsaszínű falakon mindenütt lovas képek. Ülő, ugró, legelésző és mindenféle fajta ló.

Natalie udvarán Marlene mindig lovagolhat, olyan sokat és olyan sokáig, amíg csak akar. Nagyon szeretne egy lovat, de az anyja mindig azt mondja: „Nincs se helyünk, se időnk nem hasznos állatok számára.”

A lovak nagyon is hasznos állatok. Akkor is, ha nem lennének hasznosak, tarthatna az ember állatokat szórakozásból, és azért, hogy jól érezze magát velük, gondolja Natalie.

Marlene nagy ágya, íróasztala és sok füzet, történelem, fizika és matekkönyve még mindig ugyanott van. Csak a házfeladat-füzete fekszik kinyitva az asztalon. Natalie leül Marlene ágyára és elmeséli, hogy milyen levelek voltak a postafiókban és kiveszi a borítékot zöld válltáskájából. Remegő kézzel nyújtja át Marlenének és kéri, hogy nyissa ki. Azt is elmeséli, hogy az első levél otthon van.

Marlene kinyitja a borítékot és széthajtogatja a levelet. Amikor végigolvassa a levelet, ijedten néz rá a barátnőjére, és izgalmában a földre ejti. A szája elé szorítja a kezét, hogy ne kiáltson fel.

Natalie elmesél neki mindent, ami tegnap történt és megkérdezi tőle, hogy mit gondol arról, ha éjszaka elmegy a találkozóra.

Marlene szerint azonnal szólni kell a rendőrségnek.

– Ha éjszaka egyedül mégy a magasleshez, lehet, hogy valami borzalmas dolog fog történni – aggódik Marlene.

– Tudod Marlene, az a gyanúm, hogy talán János az, a boltból. Ő tesz mindig olyan furcsa célozgatásokat és még hozzá nem is egészen normális. – válaszol Natalie.

– Kérlek, ne menj oda – nyugtalankodik Marlene. – János tényleg nem egészen komplett. Egyszer meglesett, amikor meztelenül fürödtem a kertünkben. A kerítés mögött áll és nem volt rajta nadrág. Azt hitte, hogy nem látom, de mégis furcsán éreztem magam. Tehát, tisztára perverz. Rajta nem csodálkoznék, ha ilyen buta leveleket írna.

– Nekem pedig muszáj odamennem – ellenkezik Natalie. – Ha nem lesz meg a biciklim, kibukik az apám. Ha ilyesmiről van szó, nem ismer tréfát.

Amikor azonban észébe jut János meztelen teste és a perverz játékai, arra gondol, hogy mégis csak a rendőrséghez kellene fordulni.

– Marlene, elintézzük ezt a disznót!

Natalie most már nagyon siet. Gyorsan haza akar menni, hogy elhozza a levelet. Egy óra múlva Marlene-vel akar újra találkozni.

– Sose lesz időm a könyvre – gondolja. Azon kívül ma délután asztalitenisz edzés és még arra is edzenie kell. A lecsapás és a nyesés már elég jól megy, a koncentrációt azonban még egy kicsit gyakorolnia kell. Túl gyorsan elterelődik a figyelme, különösen, ha egy pár jóképű srác ül a pálya szélén. A hétvégén nagy verseny lesz, ahol végre mindenkinek megmutathatja, milyen jól játszik. Ha ezt megnyeri, elutazhat Spanyolországba, Barcelonába a döntőre. Ez álma vágya. Már tud egy kicsit spanyolul, és egyszer már volt a nagyapjánál Mallorcán Port Andratx-ban nyaralni.

Most tehát igazán igyekeznie kell. Otthon minden rendben. A kutyák örülnek, hogy végre itthon van, felugrálnak rá. Úgy tűnik, Carlos cica is örül.

Natalie-nak mindig vigyáznia kell, hogy össze ne nyomja a kis vörös cicát. Nemrég bukkant fel nála a kis kandúr. Sovány volt, a szőre csupa gubanc. Natalie naponta háromszor megetette és infravörös lámpával melengette. Most nagyon eleven. Ennek Natalie roppant örül.

Ha egy pillanatra szem elől veszi a kicsit, azonnal keresni kezdi. Nem akarja, hogy bármi baja legyen. Olyan édes és selymes. Esténként mindig a nyitott ablakon keresztül jön be a szobájába, felmászik a falépcsőn az ágyába és odabújik hozzá. Néha a takarója alatt alszik el.

Most azonban nincs ideje arra, hogy hozzábújjon. Beszalad a szobájába, veszi a leveleket és az igazolványát, mert tudja, hogy a rendőrségen azzal kell igazolnia magát. Mindent a nadrágzsebébe tűr és a kapu irányába rohan.

Ebben a pillanatban a kis kutya, Blacky bukkan elő az egyik bokorból nagy örömteli ugrásokkal. Egy nagy csattanás és Natalie átesik a kutyán és fejével nekiesik a fának. Elsötétül körülötte a világ.

– Natalie, helló, Natalie. Hallasz?

– Milyen hang ez? – gondolja Natalie. – És hol vagyok egyáltalán? – nyitja fel a szemét. Egy világos neonlámpa világít rá.

A feje rettenetesen fáj és a bal karján gipszkötés van. Egy idegen ágyban fekszik, és az anyja ül mellette a gyönyörű a vidám barna fürtjeivel. Fáradtnak tűnik és könnyek vannak a szemében.

– Natalie, drágám, hála Istennek, hogy felébredtél. Úgy félttem, két napja ülsz az ágyad mellett. Elestél és elveszítetted az eszméletedet, kómában voltál. Két napja, hogy elestél, de szerencsére, most felébredtél – hallja anyja izgatott és remegő hangját.

Natalie megpróbál emlékezni, de nem egyszerű rendezni a gondolatait. Hirtelen minden eszébe jut. Két nappal ezelőtt a magasleshez kellett volna mennie, hogy visszakapja a kerékpárját. Ó, Istenem, nem ment el. Történt valami? A zsaroló nem tudhatta, hogy kórházban fekszik. Azt fogja gondolni, hogy szándékosan nem ment el a találkozóra.

Natalie-t elfogja a pánik. De nincs mit tenni. Anyja azt mondja, hogy az orvos szerint még egy hetet kórházban kell töltenie, és a gipsz még hat hétig a karján marad. Spanyolországból és az asztalitenisz-versenyből nem lesz semmi. Megint nem tudja bebizonyítani, hogy mit tud.

A legutolsó versenyen sem volt ott. Egy nappal előtte leesett a lóról és megzúzódott a válla. El kell fogadnia a helyzetet.

Délben jön egy nővér, teát hoz és bead neki egy injekciót a fájdalom ellen. A napi újságot is elhozza.

Natalie ránéz a címlapra és nem hiszi, amit ott lát. A címlapon a halott Marlene képe. Az arca össze van karmolva és véres. Hosszú szőke haja véres és kócos, egészen másképpen néz ki, mint néhány napja. A kép egyszerűen borzalmas.

Natalie megdöbben.

- Nem tudom elhinni. De hát ez lehetetlen. Miért pont az egyetlen barátnőm? – gondolkodik hangosan.

A képen Marlene mellett két méterre fekszik piros kerékpárja, amit tavaly születésnapjára kapott. A bicikli még ugyanolyan szép, mint egy éve. Schuster tanárnő fia is biciklivel volt úton és úgy halt meg, fontolgtatja Natalie.

– Mi van, ha az anonim levélíró bosszút akart állni, mert nem mentem el a magasleshez, és ezért megölte a barátnőmet? Mit akar tőlem? – Natalie szeme megtelik könnyel, csupa könny az arca. Alig kap levegőt és megpróbál újra az újságra koncentrálni.

Elolvassa a szöveget, de majdnem ugyanaz áll benne, mint a Bernd Schuster haláláról szóló másik cikkben. Kivéve, hogy nem a Kossuth Lajos utcában találták meg, hanem a magasles közelében.

Mit akart Marlene a magaslesnél?

Meg akarta lesni, hogy ki a titkos levélíró?

Talán Natalie-t akarta megvédeni?

A két barátnő azért nem állt olyan közel egymáshoz, Marlene csak ritkán jött Natalie-hoz, mert az anyja nem igazán örült a látogatásoknak. Csak lovagolni jött kétszer egy héten. Egyébként eddig többnyire Marlenénél találkoztak vagy bementek vásárolni a városba, fagyit enni vagy sétálni. Akkor aztán sokat dumcsiztak, megbeszélték a legújabb iskolai pletykákat. És persze fiúkról is csevegtek. Natalie mesélt neki Benről, akivel egy iskolába jár, és akiért a titokban rajongott.

Az a tudat, hogy Marlene barátnője meghalt, arra készteti, hogy hívjon egy nővért, akit megkér, hogy engedje el a rendőrségre. Nem szabad időt veszítenie.

Talán mégis van összefüggés a gyilkosságok és a levélíró között.

Josy nővér azonban a fejét rázza.

– Ez felelőtlenség, nem hagyhatod el a kórházat, még fel se állhatsz.

Natalie megkéri Josyt, hogy hívja fel a rendőrséget és kérje meg, hogy jöjjenek ide. Mondja, azt, hogy Marlene Schön meggyilkolásáról van szó. A nővér bólint és gyorsan kiset a szobából.

Egy félóra múlva egy átlátszó folyadékkal teli injekcióval jön be és azt mondja, hogy a rendőrurak délután kettőkor bejönnek a kórházba Natalie-hoz.

Natalie megkönnyebbül, hálásan köszönetet mond, majd átnézi az újság többi részét. A legutolsó oldal bal sarkában még van egy hír egy tűzről egy kerékpárboltban.

„Tegnapelőtt este szándékos gyújtogatás történt Schönné kerékpárboltjában. Schönné karján és lábán való súlyos égési sérülésekkel kórházba került. A tűzoltóság Schönnét az utolsó pillanatban mentette meg. A bolt teljesen kiégett.”

Natalie megborzad.

– Most aztán semmit se értek. Marlene meghalt és a bolt kiégett. Ki tesz ilyet? Az az érzése az embernek, mintha valaki a Schön családot akarná kiirtani, vagy valamit el akarna palástolni. De miért? – Natalie fáradt és hirtelen rosszul érzi magát.

Így nem illik össze a kép. Mi köze ehhez Marlene anyjának? Ki volt a gyújtogató? Natalie nagyon szomorú és párnára hajtott fejével sír.

– És hogyan tovább? Úgy hiányzik Marlene. Hogyan történhetett mindez? Ha az én hibám, soha életemben nem tudok többé nevetni. – Natalie még egyszer kezébe veszi az újságot. Az újságcikkből megtudja, hogy Schönné ugyanabban a kórházban fekszik, mint ő.

– Biztos nagyon rettenetesen érzi magát. Hogy tudja mindezt feldolgozni? Tud egyáltalán Marlene haláláról? A tüzeset este volt, Marlene-t pedig valószínűleg éjszaka ölték meg – gondolkozik Natalie. – Ahogy fel tudok állni, az elkövetkező napokban meglátogatom Marlene anyját, és remélem, hogy akkor többet tudok meg. – Ezzel a gondolattal végül Natalie elalszik.

Pontosan kettőkor a rendőrök ott állnak az ágyánál. Valahogy valóban butácskának tűnnek, mint ahogy néha a tévében is látja az ember a rendőröket. Natalie-nak azonnal az a két bohóc jut az eszébe róluk az „Ott jön Kalle!” szombati tévésorozatból, amiben az az édes, vicces, színes kutya szerepel.

Ó, kutyákra most nem akar gondolni.

Blacky tényleg sok kárt okozott. Natalie elkezd elmesélni a két tisztviselőnek a történeteket.

A rendőrök meghallgatják, újra és újra kérdéseket tesznek fel. Eddig azonban nem tűnik nekik úgy, hogy összefüggés lenne Bernd és Marlene halála és Natalie levelei között.

A levelekben nem áll, hogy valaki gonoszsgot tervezne ellene.

– Ellenőrizni fogunk minden nyomot, természetesen azonban bizonyítékokra van szükségünk – magyarázza a ferde sapkás dagi. – Mondani bárki mondhat bármit. Ezért aztán szívesen elvinnék a leveleket, hogy a laboratóriumban megvizsgálhassák a nyomokat és az ujjlenyomatokat rajta.

Natalie nagyot sóhajt és a ruhadarabjait keresi. A leveleknek és az igazolványának még a nadrágjában kell lennie. Felállni azonban nem tud.

Az egyik kedves nővér épp a szobája jön és odaadja neki a nadrágot a szekrényből.

– Na, meg lesz azonnal. – A jobb nadrágzseb azonban üres. – Talán a bal zsebembe tettem. De igazán soha se szoktam. Az is üres.

Natalie megkéri a nővért, hogy nézze meg a szekrényben és a többi holmiban is. Talán kiesett.

– Az igazolványom is hiányzik. De itt nincs sehol. – Natalie nyugtalankodni kezd. Az egyik rendőr mobilján felhívja az anyját, talán ő vette ki a zsebéből. Neki sincs halvány fogalma se, hogy hol lehet az igazolvány és a levelek.

A nővér megérdeklődik még a betegfelvételen, de ott sincs nyoma a papíroknak.

– Különös, akkor bizony elhagytam. – Ez Natalie számára az egyetlen logikus magyarázat.

A rendőrök elmagyarázzák neki, hogy bár mindezt jegyzőkönyve vették, de bizonyíték nélkül nem nyomozhatnak az ügyben. Kérik Natalie-t, hogy bármit talál, azonnal jelentkezzen a rendőrségen, aztán elbúcsúznak és jobbulást kívánnak.

Natalie egész idő alatt azon gondolkozik, hogy hol lehetnek a levelek. Semmi támpontja sincs.

– A fene egye meg, tényleg nincs szerencsém! – bosszankodik.

Megint a nővér jön a szobába, visszapakolja a szekrénybe a nadrágot és kimegy. Valószínűleg valahol az osztályon vészhelyzet van.

Natalie oldalára fordul, aludni akar még egy kicsit. Hirtelen egy az ágya mellett a padlón heverő kis cetlire esik a pillantása.

– Biztos épp most esett ki a nadrágomból. Lássuk, fel tudom-e emelni. – Ezzel kihajol az ágyból és fáradalmasan kinyújtja a fájó karját a cetli felé.

Begipszelt kézzel nem is olyan egyszerű.

– Még egy kicsit tovább, és meg is van. Biztos csak egy pénztári cédula vagy valami ilyesmi. Sikerült, megvan a papír cetli.

Natalie sietve kihajtja: „Natalie, ha piros a kerékpár, valakiért hamarosan eljön a halál.”

– Ó, Istenem, hogy kerül ez a cetli a nadrágomba? A zsaroló és levélíró itt kell, hogy legyen valahol a kórházban. Talán láttam is? Talán nem is férfi, hanem nő. Talán az egyik nővér vagy egy főorvos, aki nem bírja a bicikliket? A piros kerékpárokat – mint az enyém – meg különösen nem. Bizonyára a zsaroló vitte el bizonyítékot jelentő leveleket.

Most aztán nagyon megijed Natalie. Mindene reszket.

– Azonnal szólnom kell a rendőrségnek.

De mit használna? A levelet amúgy se tartanák bizonyítéknak. Számítógéppel írták. Még a kézírást se tudják ellenőrizni és összehasonlítani.

De mit akar a levél írója ezzel a rímmel? Mindenkit megöl, akinek piros biciklije van?

Vagy... valami piros dolga van?

Marlene kerékpárja piros volt és Bernd biciklije is. De mi köze van ehhez Marlene anyjának? Talán, mert vörös haja van?

Natalie most már nem tud elaludni. Csak úgy kavarog a feje. Olyan sok kérdés és gondolat merült fel benne, és senkivel sem oszthatja meg.

Késő délután jönnek a szülei és elhozzák a mobilját és az új könyvet. Pillanatnyilag azonban semmi kedve hozzá.

– Az én életem is olyan, mint egy krimi. Bár apukám nagyon kedves, csokoládét hozott és itt hagyta nekem az iPad-jét, hogy legalább az e-mailjeimet elolvashassam és játszhaszak a neten. Ami egyébként egy kézzel nem is olyan egyszerű. Holnapután meg a nagymamámnak van a születésnapja és én nem lehetek ott. Egy kicsit szomorú vagyok. Egész korán fel fogom hívni a születésnapján és sokáig elbeszélgetek vele. Ő kedves és mindig nagyon finomakat főz. Senki se tud olyan finom rántott csirkecombot sütni, mint ő. Ha én próbálkozok meg rántott csirkecombal, akkor az belül nyers, kívül pedig égett. Biztosan van valami trükkje, hogy hogyan sikerül neki mindig olyan tökéletesre és finomra, de azt a trükköt csak a nagy ismeri...

Natalie szeme lassan lecsukódik, a szülei pedig hazaindulnak.

– Nagyon szeretünk, Natalie, de majd csak nagy születésnapja után jövünk megint. Sok a tennivaló és nagyinak is segítenünk kell az ünnepség előkészítésében. Remélem, nem vagy emiatt szomorú...

És már kinn is vannak az ajtón kívül.

Natalie az álláig húzza a takarót.

– Valahogy hideg van ebben a szobában. De lehet, hogy csak lázas vagyok vagy egyszerűen hullafáradt. – mondja magának.

Akkor hirtelen kinyílik az ajtó és az apukája áll levegőt kapkodva a szobában.

– Ah, Natalie, még el akartam mesélni, hogy milyen ajándékot vettünk nagynak. Nem fogod kitalálni. Egy új kerékpárt ajándékozunk neki, természetesen pirosat – sugárzik az örömtől, és integet, miközben kimegy.

Natalie döbbsenten ül fel a fehér, erősen gyógyszerszagú kórházi ágyon és még mondani akar valamit az apjának, de az már elment, fel akar kelni, hogy utána szaladjon vagy, hogy visszahívja, de nem tud.

Így megpróbálja az apját a mobilján elérni. Ez nem megy olyan könnyen, mert csak egy kézzel tudja tartani a mobilt és csak azzal a kézzel tudja beütni a számot – nehéz és fáradalmas dolog, újra és újra rossz gombot nyom meg.

Amikor végre sikerül, csak az üzenetrögzítő kapcsol be. Natalie-t ez nagyon bosszantja.

– Minek találták fel a mobilt, ha soha se lehet elérni? – bosszankodik Natalie. Még vár, amíg az üzenetrögzítő az mondja: „Ez itt Michael Tenner üzenetrögzítője. Ha üzenetet akar hagyni, mondja a sípszó után.”

Natalie megszólal, ahogy meghallja a hangot:

– Helló, én vagyok. Be tudnál jönni a kórházba, amilyen gyorsan csak tudsz? Tényleg sürgős. A nagy és a szülinapi ajándék miatt. Kérlek, gyere gyorsan vagy hívj vissza. Mindegy mikor, akár éjszaka is. Várom. Köszönöm!

Elfáradt a telefonálástól és most már csak aludni akar. Azonban nem tud. Ha jelentkezne az apja és éppen aludna, akkor megint elmenne, vagy nem hallaná a telefont. Az apja nem kaphatta meg az üzenetét, mert, ahogy mindig, a konyhában felejtette a telefonját és ahhoz pedig túl buta, hogy meghallgassa az üzenetrögzítőt. Ami a technikai dolgokat illeti, tényleg egy dinoszaurusz, épp, hogy az őskorban él. Néha a munkahelyén emiatt feleslegesen stresszel. Ha valaki újságíró, mindig elérhetőnek kell lennie, ha az ügyfelek esetleg eltolják a találkozókat, vagy le akarják mondani. Már sokszor megtörtént. Apunál nem volt ott a mobilja és ott állt az ügyfél ajtaja előtt, aki meg nem volt otthon, és emiatt eltékozolta az egész napját.

Natalie kimerülten ül az ágyán és erősen gondolkozik.

– Most nem ülhetek itt és várhatok, míg egy újabb gyilkosság történik. – Megpróbál felállni, de nem sikerül.

Tehetetlenül forgolódik az ágyban. Akkor támad egy ötlete. Az új mobiljáért nyúl és sietve keresi a nagymama telefonszámát.

– Ó, ne, -bosszankodik. – Nagy telefonszáma nincs is lementve, mert a telefont nemrég kaptam a születésnapomra.

De megint eszébe jut valami. A nővérért kiált, aki azonnal a szobába siet. Kinyújtja az összekarmolt kezét és rámutat a nadrágjára, megkéri Josyt, hogy hozza oda neki. Natalie először a bal elülső nadrágzsebet kutatja át, de az üres. Az elülső jobb zseb is üres. Nagy reménységgel és kétségbeesetten átkutatja a két hátsó zsebet is. Natalie kapkod. A hátsó bal zseb is üres, de a jobb oldaliban talál egy egészen kicsi, egy lap sarkáról leszakított fecnit.

Sietve kihajtogatja és roppant örül, mert a nagymamája telefonszáma van rajta. Azonnal beüti mobiljának kis gombja segítségével a cetlin lévő számot.

A vonalban egy halt sípszót hallani, aztán valaki felveszi.

– Szia, Nagy – szól megkönnyebbülve a telefonba. Abból azonban egy érces hang válaszol:

– Szia Natalie, három nap múlva várok rád éjfélkor, egyedül gyere. Ha megint nem jössz, valami rettenetes fon történni. A találkozó helyét és a pontos időpontot még megtudod.

Natalie-nak hangos rikoltó kiáltás szalad ki a száján.

Az ajtó kicsapódik és berohan egy nővér. Megméri Natalie pulzusát, megérinti a homlokát és nyugtatót ad neki.

Ezután Natalie pillanatok alatt elalszik a fáradtságtól.